

Az Adagoló-porlasztós dízel befecskendező rendszerek (UIS/UPS) Bosch kiadvány szakmai lektorával, a Dízel befecskendező rendszerek című könyv társírójával, Szalai Lászlóval beszélgetünk, akit a legtöbben úgy ismernek, mint a Fáy András Közlekedésgépészeti Műszaki Szakközépiskola műszaki igazgató helyettesét.

Mondhatnám, riportunk rendhagyóan készült. Egy augusztus végi forró nyári napon több órát beszélgettünk a méltán jó nevű iskola korszerűen felszerelt Dízel laborjában a szakmáról, a szakma jövőjéről, a diákokról, a Dízel Egyesületről és az élet apró-cseprő, bennünket foglalkozató kérdéseiről. A beszélgetés könnyen ment, az idő gyorsan szaladt, hiszen ismeretségünk már-már két évtizedes múltra tekint vissza. Diktafonunkat, amely már egyszer cserbenhagyott bennünket, ki-be kapcsolgattuk. Ez ott és akkor remek ötletnek tűnt. Csak otthon, a kiadóban derült ki, hogy felvettünk minden olyan beszélgetést, amire semmi szükség nem volt és minden, ami lényeges lett volna, „elszállt”.

Így egy bágyadt őszi vasárnap délután megisméltük beszélgetésünket.

- Mesélne nekünk valamit a pályafutásáról?

- 1972-ben végeztem a Budapesten a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán, mint autógépész üzemmérnök. 1978-ig üzemben dolgoztam különböző munkakörökben. Utoljára a MIRKÖZ-ben dízel próbapad fejlesztésben vettem részt. 1975-től óraadóként másodállásban tanítottam, közben megszereltem a műszaki tanári diplomámat. Főállásban 1978-ban kezdtem tanítani a Csepeli Kossuth Lajos Szakközépiskolában, 1982-86-ig szakfelügyelő voltam a Fővárosi Pedagógiai Intézetben, utána vezető szaktanácsadó lettem. 1989-től főállásban a Fáy András Szakközépiskolában dolgozom.

- Mit csinál egy középiskolai műszaki igazgatóhelyettes?

- A szokásos műszaki igazgatóhelyettesi tevékenységen kívül egy nekem nagyon tetsző különleges feladatomban is van: iskolánk nemzetközi kapcsolatainak szervezése. Egy francia és egy német iskolával tartunk fenn cserekapcsolatot tanulóik és tanárok részére a Leonardo da Vinci programon keresztül.

- Mi a pedagógiai hitvallása?

- Szeretek tanítani. Meg vagyok róla győződve, hogy nevelni csak példával lehet. Ezek nagy szavaknak tűnnek, de

ezt mindenre értem. Arra, hogy öltözik fel egy tanár, hogy beszél a gyerekekkel. Csak akkor lehet követelni, ha az ember ugyanazt teszi, amit elvár. Gyakran mondom a gyerekeknek: Semmilyen cél nem jó annak, akinek nincs célul kitűzött kikötője. Ha nem tudjuk, mit akarunk, azt kár elkezdeni.

- Kikre büszke?

- Nagyon sok gyerekemre vagyok büszke. Tartjuk a kapcsolatot és nem csak azokra vagyok büszke, akik nagy dolgokat értek el, hanem azokra is, akik becsülettel megállják a helyüket szakmában és becsületes emberek lettek. A mániám a fizika. Minden osztályomnak én tanítottam a fizikát annak ellenére, hogy nem vagyok fizika szakos, de 30 éve tanítom. Tanítványaim közül lett fizikus is, erre is nagyon büszke vagyok. Össze sem tudom számolni, hány mérnök lett a tanítványaim közül.

- Úgy tudom, hosszú éveken keresztül Ön volt a Dízel Egyesület elnöke is. Hogy is kezdődött?

- A rendszerváltás után megindult a nyugati autók behozatala. Kollegáimmal együtt sok szakmai továbbképzést tartottam a dízeltechnikában. Ezeknek a tanfolyamoknak a résztvevőiből alakult később dr. Nagyszokolai Iván ösztönzésére a Dízel egyesület 1999-ben. Első pillanattól kezdve szerettem volna, ha Horváth Tibor lett volna az egyesület elnöke. Akkor ő még aktívan dolgozott és ezért nem vállalta. Ma már Tibor nyugdíjas és örömmel megválasztottuk elnöknek az elmúlt évben.

- Ennyi munka mellett jut ideje a családjára is?

- Egy fiam van, Gergely, és két lányom, Anita és Katinka. Egyelőre még csak három unokám van. Feleségem, Gabika óvónő, így hárman vagyunk a családban pedagógusok, Katinka lányom gyógypedagógus.

- Sokan tudjuk Önről, hogy szépen szaval és a prózamondásban is jeleskedik. Mikor van ideje verset olvasni és verseket tanulni? Fontos Ön szerint, hogy diákjai a reál tantárgyak mellett humán műveltséget is szerezzenek?

- Már 5 éves koromban bejelentettem szüleimnek, hogy mérnök leszek. Volt egy zseniális fizika tanárom, Gogola Aladár, akit példaképemnek tekintek. Ő olyan előadásokat tartott művészetekről, versekről, irodalomról, hogy tátott szájjal hallgattuk. Amikor tanár lettem, láttam azt, hogy ha én mást is tudok nekik nyújtani, mint a saját szakom, akkor sokkal jobban elfogadnak. Mindig tudatosan törekedtem rá, hogy legyen egy kis plusz az óráimban.

- A feleségével a nyári szabadság ideje alatt önkéntes munkát végeztek Nagyszalontán a Dévai Szent Ferenc Alapítvány árva gyerekeknek fenntartott házában. Mi volt ennek az egy hét munkának a legfontosabb üzenete?

- Azért mentünk, mert segíteni akartunk Bőjte Csaba ferences szerzetesnek, aki az árvaházakat megszervezte, fenntartja, és azoknak a kis lakóknak is segíteni szerettünk volna, akik család nélkül, vagy nagyon rossz anyagi körülmények között kénytelenek felnőni. Mentünk, mert jót tenni jó. Tizenhárom nehéz sorsú gyermekre felügyeltünk egy hétig. Abban az egy hétben mi egy család voltunk mindannyian. Fáraستó volt, de lélekben felemelő. A jövő nyáron is meglátogatjuk őket és segíteni fogunk, hogy szebb legyen a világ!

- Szabadidő, hobbi?

- Magánvállalkozásomban metszeteket készítek. (www.metszetek.hu) Fényképezőgépeket gyűjtök és kedvelem a gőzgépeket. Számos működőképes gőzgépmodell saját magam csináltam.